

Mellemkomst vælges, at kunne have Krav paa Bistand, naar Hjemsendelsen skeer ad Landveien gjennem flere Kjøbstæder, har Udvalget troet, at der i saa Henseende kunde henvises til Politivirksomhederne i Kjøbstæderne.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem Afhøvelsen af Udgifterne ved Fattiges med Fleres Hjemsendelse paahviler, da betinges Besvarelsen heraf saavel efter den hidtil gjældende Lovgivning som efter det forelagte Udcast alene ved det Tilfældige i Maaden, hvorpaa Hjemsendelsen skeer, men ikke ved det, der formeentlig bør være det ene Bestemmende, nemlig ved Besvarelsen af det Spørgsmaal, hvem det ifølge Lovgivningen og Forholdets Natur forøvrigt paahviler at sørge for den til Hjælp Trængende. Skeer Forsendelsen nemlig tillands ved Bogn, saa betaler det Amt, hvorigjennem Reisen gaaer, om end den Hjemsendte er en dette Amt aldeles uvedkommende Person; skeer den tillands ved Sernbane eller tilføes, da skulle efter Udcastet den Afsendende og den Modtagende betale. Sa endog saa Marstiden betinger Udgiftens Afholdelse. Thi naar en Person om Sommeren skal forsendes f. Ex. fra Aarhus til Korsør, altsaa tilføes, da skulle efter Udcastet disse to Byer betale Reisen; — men er det om Vinteren, naar Søveien er lukket ved Is, da skulle de mellemliggende Amter, Aarhus, Skanderborg, Vejle, afholde Reiseudgiften derigjennem, og tvivlsomt, hvorledes i Thy. Det er saaledes som ommeldt Tilfældigheden i Maaden, hvorpaa de omhandlede Personer hjemsendes, der har betinget Fordelingen af Hjemsendelsens Byrder, og tildeels ladet disse falde paa aldeles uvedkommende Communer; og den videre Tilfældighed af nogle Amters og Communers Veliggenhed saa at sige paa den alfare Bei lader derhos Uliggheden og Fordelingens Ubillighed end stærkere fremtræde. Men naar da, som ovenfor ommeldt, den hidtil brugte Hjemsendelsesmaade formenes at maatte bortfalde, saa maa ogsaa den deraf fulgte Fordeling af Hjemsendelsesbyrden kunne ophøre, og der er da forsaavidt Intet til Hinder for, at de med Hjemsendelsen forbundne Udgifter henføres til de rette Vedkommende, nemlig til den Commune, som forøvrigt, saavel ifølge Lovgivningen, som efter

de communale Forholds Natur har at afholde alle andre fra Fattig- og Forsørgelsesvæsenet hidrørende Udgifter, eller til Forsørgelsescommunen. Fra den Erkjendelse, at dette bør skee, er Udvalget gaaet ud, og idet man har troet, at de hidtil gjældende Regler for Hjemsendelses Udgifternes Udredelse ganske maae opgives, formener Udvalget, at de oftnævnte Udgifter som Regel bør afholdes af den forsørgelsespligtige Commune. Ved at fastholde som Regel eller Princip, at det er Forsørgelsescommunen, som har at afholde de med Fattiges eller Trængendes saavelsom med Løsgængeres og Betlæres Hjemsendelse forbundne Udgifter ligesom andre Forsørgelses-Udgifter, troer man, at der vil bringes en Consequence ind i Lovudkastet, som vil fjerne enhver Vilkaarlighed, som vil føre Byrden derhen, hvor den hører hen, og som vil medføre en Bættelse for enhver Commune til at ordne sit Forsørgelsesvæsen saaledes, at dens Fattige og erhvervløse Personer meest muligt holdes i dens egen Kred, og ikke ved Omstreifen deels føres ind paa Forbryderbanen, deels falde andre Communer til Byrde, og sluttelig med lange Regningskrav sendes hjem. Det er ikke Stedet her eller Udvalgets Opgave at paavise, hvorledes Communerne kunne virke hen til at holde de Erhvervløse inden deres egne Grændser, men man skal dog antyde, hvorledes Anvisning til Arbejdsfortjeneste, Oprettelse af Fattigarbejdshuse for enkelte eller flere Communer, hvor der ikke haves Tvangsarbejdsanstalter, m. v. formeentlig maa kunne udrette Meget i denne Retning. Og jo større Berettigelse til at styre og ordne de egne indre Anliggender, der efterhaanden ved Lovgivningen lægges i Communens Haand, desto større blive ogsaa de Fordringer, der maae kunne gjøres til fremskribende Ordning af det for Communerne selvære saa indgribende Forsørgelsesvæsen; — og jo større pecuniært Ansvar Undladelsen heraf vil medføre for Communen, desto større er ogsaa den egne Opfordring til Virksomhed, medens der i Undladelsen ligger en Tristelse, naar hiin kun medfører Fordeel, som det dog er at lade de Trængende vandre ud, friste Livet for andre Communers Regning, og omsider faae dem gratis tilbage.